

НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 11(91)
1.11.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ДВІ НАЙБІЛЬШІ ТАЄМНИЦІ

Найбільший інтерес у людей завжди викликають різні таємниці. Тлумачний словник визначає таємницю як те, що приховується від інших, секрет, або відомості чи знання про щось, невідомі іншим. Таємницю прийнято берегти, не відкривати і не розголошувати. Люди прагнуть будь-що дізнатися про потаємне. Окрім суто особистих таємниць існують комерційні, медичні, військові, державні, політичні тощо. Але тут мова піде не про них, а про таємниці духовного світу. Хоч більшість людей навіть і не підозрюють про їх існування, але кожна людина обов'язково являється безпосереднім учасником певного прихованого духовного процесу, який відбувається у світі.

Ми увесь час спостерігаємо велику боротьбу між двома силами – добра і зла. Ми не можемо власними зусиллями зупинити це протистояння, але завжди є причетними до цієї боротьби. Багато людей щиро вірять, що врешті-решт добро переможе зло. Але така віра є досить абстрактною та відірваною від реальності. Слово Боже конкретно описує глобальні духовні процеси, що відбуваються у світі, відкриваючи їх як велику боротьбу між Христом та сатаною.

У Біблії написано, що Господь відкриває Свої таємниці тим, хто Його шанує та слухає. Таким людям через Боже об'явлення все таємне та заховане стає відкритим. У всесвіті існує дві великі таємниці, одна із яких – таємниця благочестя, а інша – таємниця беззаконня. Якщо уважно читати Новий Заповіт, то ми зрозуміємо, що диявол як першопричина та втілення усілякого зла вже переможений та обеззброєний Ісусом Христом дві тисячі років назад на Голгофському хресті. Однак Писання нас застерігає, що до дня повернення Христа на землю у світі все ще триває прихована діяльність ворожих сил: «*Бо вже діється таємниця беззаконня; тільки той, хто тримає тепер, буде тримати, аж поки не буде усунений він із середини. І тоді то з'явиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого.*» (2 Сол.2:7–8). «Таємниця беззаконня» – це прихована діяльність диявола впродовж людської історії, яка підготувала відступництво та шлях для беззаконника, який названий у Біблії антихристом. Цей та-

ємний підступний процес, керований сатаною, має на меті не дати можливості людям увірувати в Христа, а християн відвернути від істинної віри, щоб вони жили задля себе та власних задоволень. Усі, хто почули істину Слова Божого, але свідомо відмовилися їй послідувати та обрали шлях гріховних насолод, піддаються дії духа облуди. Вони вже ніколи не зможуть знову повернутися в істину, яку відмовилися полюбити. Ті, хто не любив істину і тому чинили зло та розпусту, будуть під владою темряви та зазнають Божого суду: «*Бо багато спокусників увійшли в світ, які не визнають Ісуса Христа, Який прийшов у тілі; а такий спокусник є антихрист.*» (2 Ів.1:7). «*А всякий дух, який не визнає Ісуса Христа, Який прийшов у тілі, не є від Бога; це є дух антихриста, про якого ви чули, що прийде, і тепер уже він є у світі.*» (1 Ів.4:3).

Писання вчить, що Бог буде судити усі діла людей через Ісуса Христа, на суді стануть явними усі наші таємні вчинки, – як беззаконня, так і добрі справи, яких, можливо, ніхто, крім Бога, не бачив. Але все це стане явним, відкритим перед усіма. Учасниками якої таємниці ми являємося, – таємниці беззаконня, чи таємниці благочестя? На чий ми стороні? Ці дві таємниці мають двох різних авторів. Це всім зрозуміло, що автором таємниці благочестя являється Творець людей, а автором таємниці беззаконня – диявол. І, звичайно, кожний автор має свою мету. Бог бажає привести людей у Своє Царство, щоб звільнити їх від зла, гріха, болю та страждань. Диявол бажає кожну людину полонити у свою волю, щоб вона відвернулася від Бога, стала сином непокори. Його кінцева мета – встановити на землі своє царство зла, до якого б належали всі жителі землі. Обидві ці таємниці стануть явними для всіх, тобто розкриються, наприкінці часу. Про таємницю беззаконня та її дію, до чого вона приведе у світі, описує апостол Павло в 2 посланні до Солунян. Перша церква ревно очікувала повернен-

ня Христа на землю так, як Він це обіцяв. Тому апостол Павло роз'яснює солунській церкві послідовність подій, які відбуватимуться у світі перед поверненням Христа. День Господній прийде після великого відступлення від Бога, що станеться на землі. Це дасть змогу відкритися людині гріха, яку ще названо сином загибелі. Цей чоловік буде найбільше противитися Богу, аніж будь-хто із людей, що жили до цього. Він буде підносити себе вище за все, що люди називають Богом чи святинею. Дійде до того, що він посяде в храмі Божому, проголосить себе Богом і стане вимагати, щоб усі

жителі землі поклонялися йому, як Богу. Нам важко уявити, як таке може бути в реальності, адже ми всі розумні сучасні люди, які усвідомлюють, що людина не може бути Богом, тим більше не можна поклонятися людині. Але Біблія звіщає, що більшість людей повірять спокуснику через те, що свого часу вони відкинули Христа: «*І відчинив він уста свої зневажливо проти Бога, щоб зневажати ім'я Його, і оселю Його, і тих, що живуть на небі. І дано йому провадити війну з святыми і перемогти їх; і дана йому влада над всяким родом, нацією і народом. І поклоняться йому всі, що живуть на землі, чий імена не написані в Книзі Життя Агнця, заколеного від існування світу.*» (Об.13:6–8). Цей беззаконник у Біблії названий антихристом і звіром, наділеним владою від диявола. Разом із ним діятиме лжепророк, примушуючи землю вклонятися звірові, роблячи при цьому великі ознаки, тобто чудеса, так, що вогонь зводитиме з неба на землю перед людьми. Через ці ознаки він підманкуватиме мешканців землі, закликаючи робити

собою образ звіра. Йому також буде дано одухотворити образ звіра та робити так, щоб той, хто не вклониться перед образом звіра, був убитий. Влада антихриста на землі триватиме три з половиною роки. Він змусить людей прийняти його знак на руку або на чоло та зробить так, щоб ніхто не міг ні купувати, ні продавати, крім тих, що мають знак звіра. І Слово Боже звіщає нам, що це буде період найбільшої в історії землі скорботи. Правителі народів стануть демонічними. Обмануті сатаною, вони збожеволіють та вкинуть весь світ у велике знищення. Якби Бог не скоротив ті дні, то не зміг би ніхто з людей врятуватися. Влада антихриста закінчиться всесвітньою війною проти Бога: сатана та демони зберуть багато народів на чолі з антихристом, для того, щоб воювати проти Бога, Його народу та знищити Єрусалим. Саме тоді Христос прийде на землю, знищить антихриста та його армію і встановить Свою владу на землі.

Апостол Іван в Книзі Об'явлення описує, що він бачив на небі людей, які перемогли звіра, і його образ, і його знак. Вони стояли перед престолом Божим і співали особливу пісню хвали Божові. В чому була причина їх перемоги? Вони належали Богу-Отцю, прийняли Господа Ісуса Христа, Який є образом Божим, та були запечатані обіцям Духом Святим: «*У Ньому й ви, почувши слово правди, – Євангелії спасіння вашого, – і увірувавши, запечатані обітованим Духом Святим. Він є завдаток спадку нашого для повного визволення відкуплених на хвалу слави Його!*» (Еф.1:13–14).

Диявол підкорює собі людей через страх. Послідовність його дій наступна: обманути людину, посясти в душу страх, принести її страждання та смерть. Бог же підкорює людей Своєю безумовною любов'ю. Послідовність Божих дій діаметрально протилежна: відкрити істину людині, позбавити її від страху, дати їй мир і радість та привести до вічного життя.

«*Безперечно, що таємниця благочестя велика: Той, Хто з'явився в тілі, оправдався в Дусі, показався ангелам, був проповідуваний між народа-*

ми, в Нього повірили у світі, Він вознісся у славі!» (1 Тим. 3:16) Цей вірш Біблії є уривком церковного гімну, який співали перші християни, у ньому викладені основи християнського віросповідання. Коли прийшла повнота часу, Божий Син, що був народжений перш за все творіння, прийшов на землю у людській тілі, як ми і співаємо на Різдво: «Христос родився, Бог вочлотився». Звершилась таємниця, захована від попередніх поколінь, в яку бажають проникнути навіть ангели. Христос казав до Своїх учнів: «Хто бачив Мене, той бачив Отця небесного». Його божественна природа була проявлена в силі Духа Святого, яким Він протистояв усім спокусам диявола та звершував безліч чудес зцілення, звільнення від демонів, і навіть воскресіння. Цією ж силою Святого Божого Духу Він третього дня воскрес із мертвих, продемонструвавши усьому духовному світу (як ангелам, так і демонам) Свою перемогу над смертю та дияволом. Христос був проповіданий між усіма народами та прийнятий вірою у світі людьми, що ніколи Його не бачили в тілі, але увірували завдяки дії Духу Святого, який відкриває людині істину Божу. Після того, як Ісус помер та воскрес, у Нього було близько ста двадцяти послідовників. Але не пройшло й сімдесяти років, як звістка про Сина Божого дійшла до країв землі і люди різних народів признали в розп'ятому Ісусі Спасителя і Господа, Який вознісся у славі до Отця. Хоч Його прирівняли до розбійників, розпнули на хресті, але Він воскрес і кінець Його – у вічній славі.

Бог не приховує від нас, що у світі діє дві таємниці – таємниця беззаконня та таємниця благочестя. Коли людина увірує в Христа, вона стає дитям Божим. А коли людина вірить брехні диявола, то стає сином непокори. У Еф. 2:2 написано, що ми були мертві через провини і гріхи наші, «в яких колись жили за звичаєм цього світу, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що тепер діє в синах непокори...» А сини непокори визначені на гнів Божий. (Еф.5:6, Кол.3:6). Тому, щоб нам не бути втягнутими у таємницю беззаконня та не стати синами непокори Богу, потрібно вникнути у таємницю благочестя, про яку навчає Слово Боже, покоритися Христу та бути дітям Божим.

Павліна Снівак

ОДНА МОЛИТВА, ЩО ЗМІНИЛА ЖИТТЯ

«А Ябец був поважаний більше від своїх братів, і мати його назвала йому ім'я Ябец, говорячи: Я породила його в болісті. І кликнув Ябец до Бога Ізраїлевого, говорячи: «Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене, і побільши в границю мою, і рука Твоя була зо мною, і зробив охорону від лиха, щоб не засмучувати мене!» І Бог послав, чого він просив.» (1Хр. 4:9–10)

Читаючи книги Хронік, ми знайдемо мало подібних моментів, коли історія однієї людини перериває розмірений потік інформації, розриваючи художнім витком хронологічну послідовність подій. Чому ім'я Ябеца було виділене серед інших? В чому виявлялась його унікальність, завдяки якій він був поважніший серед своїх братів? Що сталося, що його мати дала йому таке ім'я? Достеменно не відомо. Але є одна цікава річ, яка характеризує його як людину, гідну увійти в історію. Ми багато знаємо про мужів віри, Ябец же був мужем молитви.

Молитва людини, що була знаменитіше за інших, – в чому секрет?

Звернімо увагу на ім'я знаменитого автора молитви: Ябец – одразу у вірші роз'яснення: «я породила його в болісті». Тобто, не муж бажань, не довгоочікуваний, не улюблений і не Богом даний, а той, кого народжено в болісті. Навряд чи з таким ім'ям він міг би

бути успішним, але... Ябец знайшов вихід: сповнений відваги, рішуче він просив у Бога благословіння. Чи це не віра?

Розглянемо і розберемо цю молитву у деталях.

1. «Коли б Ти, благословляючи, поблагословив мене...», або просто: Боже, благослови мене. Це перше, про що просить Ябец.

Ми не можемо сказати: Боже, не благословляй їх, але ми можемо просити, щоб Бог благословив нас – не їжу, не день, не оточуючих, а саме нас. В цьому і є відвага.

Просити Бога, щоб Він благословив нас, і ми стали успішними – це нормально. Хоча б тому, що Господь краще знає нас, сфери, в яких ми можемо бути успішні. І найголовніше – наш успіх буде прославляти Бога, тобто станеться те, для чого ми і були створені. Для слави Божої.

2. «...Побільшив границю мою...»

Ябец просив не лише розширити границі бізнесу, це стосується і духовного аспекту. У нього теж була сім'я, за яку він як голова був відповідальним. У нього було духовне життя, яке потребувало свіжих вливань. Він потребував Божої опіки по-особливому (з ім'ям, яке перекладається як «біль, смуток», напевно, нелегко було зростати і розвиватися).

Говорячи Богу: «Боже, я не знаю, як я можу робити для Тебе більше, але Ти знаєш. Я не знаю, що б Ти хотів, аби я зробив, але Ти знаєш», ми даємо свою згоду на Божі корективи у всіх сферах нашого життя: «Побільш границю мою».

Не бійтеся просити в Бога розширити границі служіння, дати вам ще більше служіння, розширити бізнес. Навіть коли ви будете сумніватись, навіть коли це буде виглядати абсурдно, навіть коли буде тяжко. Знайте: в кінці буде благословіння. Бог готовий благословляти. Чи ми завжди готові прийняти це благословіння? Чи хоче Бог розширити наші границі? Так. Чи готові ми до змін? Чи хочемо ми бути в більший пошані? І тут не про гордість чи егоїзм, тут про славу Божу.

3. «...І рука Твоя була зо мною...».

Нам подобається вести тихе і розмірене

життя. Нам не треба більше, ніж мають інші. Ми хочемо потихеньку справлятися самі. Не турбувати Бога по дрібницях. У Нього і так купа справ: глобальне потепління, війни, хвороби, голод, нестача прісної води...

Хотілося б відзначити, що це такий собі індикатор віри, або ступеня довіри Богу. Тут хочу зупинитися і зробити важливий акцент: віра – це надзвичайна благодать. Але не всі мають віру, навіть люди, які дуже хотіли б вірити. Зазвичай їх стримують сумніви, невпевненість і зовнішні фактори (те, що відбувається навколо нас, з нами, з ближніми). Дехто взагалі не хоче вірити, відвертається, закривається. Але є люди, які мають віру, і це дар Божий.

Це не є природна здібність чи прояв особливої релігійної чутливості. Це надприродний дар. Дар бачити далі, ніж бачить розум. Це впевненість у тому, що немає нічого неможливого для Бога, і що людина живе не одним тільки хлібом. Це віра в Бога, який спроможний виконати обіцяне, який кличе те, чого немає, наче б воно існувало. Це не просто проникливість розуму. Це впевненість, яка базується на Божому об'явленні. І це велика ласка, це неймовірна благодать, це дивовижна перспектива. Дивитися на світ Божими очима.

Коли Ябец молився до Бога, він не був впевнений, як саме Бог це зробить. Але це була молитва віри. Почута у Бога. Молитва, яка не залишилась без відповіді. Молитва, що увійшла в історію і часопис.

Коли Ябец просить, щоб Божа рука була з ним, він визнає свою залежність від Бога і просить допомоги, оскільки сам не справиться.

Кожного разу, коли ми чогось не можемо, це може Бог. І коли не вміємо чи чогось не знаємо, є любляча Божа рука, яка попровадить.

Не потрібно забувати, що, шукаючи щоденно Божого лица, ми отримуємо «бонусом» і Його руку: охорону, керівництво, підтримку.

І ще одна дуже важлива річ: коли ми просимо Бога про те, щоб Його рука була над нами, ми повинні розуміти, що Він не дасть нам маніпулю-

вати Його волею. Ми не можемо сказати: «Боже, зроби так», чи «хай буде так» – ми можемо лише просити: «Боже, нехай Твоя рука буде зі мною».

Але є одна обов'язкова умова: чисте сумління. Якщо ми згрішили і не покались, наше сумління не дасть нам спокою. Ніхто не може просити: «Боже нехай твоя рука буде зі мною», знаючи, що наші руки нечисті, знаючи, що ми згрішили.

Дуже важливо розуміти свою неспроможність, неповноцінність, недосконалість поза Богом. Господь чекає, коли ми зрозуміємо і визнаємо перед Ним, що ми потребуємо Його, що ми не справляємось самі, що ми не можемо без Нього.

«Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього.» (2Хр. 16:9)

Бог не шукає досконалих людей, Він не шукає людей, які мають якісь спеціальні навички, людей, які обдаровані або людей, які мають дуже велике бажання. Він шукає по всіх кінцях землі людей, чиє серце посвячене Йому.

4. «...І зробив охорону від лиха...»

Це те, про що просив Отця Ісус Христос, коли молився за учнів. Він не просив Бога вберегти їх від зла, вирвати зі світу, огорудити Своєю цілодобовою охороною, щоб не було спокус. Він просив про одне: «збережи їх у світі». Як віруючі люди ми розуміємо, що існує Бог, існує зло, і між Богом і злом існуємо ми. Просячи Бога про охорону від лиха, ми визнаємо, що воно існує, але Бог всім управляє. І Він краще знає, як управляти цими процесами. Йому краще видно, чого ми потребуємо, і як це нам дати. Але при цьому всьому Він бачить нашу незахищеність і неспроможність самотійно протистояти злу. У Бога є все необхідне, щоб захистити нас, навіть коли ми знаходимося в епіцентрі лиха.

На прикладі цієї коротенької молитви ми можемо побачити її силу, її дію, Божу любов, готовність і бажання Бога благословляти, взаємодію духовних процесів, силу віри.

«...І Бог послав, чого він просив...»

Леся Ступак

ВІДЧУВАТИ НЕ ТІЛЬКИ СВІЙ БІЛЬ...

Хто Господь? – Той, Хто створив цілий світ. Той, Хто знає про всі деталі в світі. Він Той, Хто довірив людині панувати (дбати) над усією звіриною і усіма птахами (Буття 1:28). Він Цар всього світу і одночасно Той, Хто знає мене, тебе, будь-яку іншу людину на планеті Земля по імені, знає про те, що ми відчуваємо, про що думаємо щодня, за що переживаємо. Бог не є байдужим до людини. Створивши людину, Він її не залишив, а перебуває з людиною поруч щомиті.

Хто є людина? Людина – подоба Бога. Вона створена на образ і подобу Творця (Буття 1:27). Людина подібно Богові здатна мислити, творити, дбати, приймати рішення, відповідати за наслідки, радіти і сумувати. Людина в цілому не є простою істотою, не є однією з тварин – Бог назвав людину Своїм другом, поставив її вище тварин, надав їй якості, які притаманні Йому Самому. З однієї сторони, людина одна з мільярдів подібних до неї, з іншої – унікальна між мільярдами. Відмінна зовнішньо, зі своїм неповторним внутрішнім світом всередині.

Бог є Любов, Він є Світло, людина подібно Йому – з народження в ній присутні якості, що уподібнюють її до Творця. Людина здатна відчувати не тільки свої емоції і свій біль – але і чужий. Подібно тому, як Бог відчуває її емоції і її біль.

З вами, мабуть, точно траплялося щось подібне: можливо, ви відчували ту саму радість, яку переживала ваша дитина, коли вона отримала в школі найвищий бал, або ви в повному значенні цього слова **переживали** біль свого близького друга, який потрапив у нелегкі життєві обставини, або в вас був інший досвід радості або болю, який ви перейняли на себе від іншої людини.

Декілька днів тому мій хороший друг сказав: «я відчуваю їхній біль, зараз, коли ми про це говоримо, і це не є приємним». Бог подібно відчуває нас особистий біль, і як і моєму другові, це не є для Нього приємним. Бог створив людину зі здатністю відчувати і переживати те, що відчувають і переживають близькі їй люди, або навіть незнайомці, які зустрічаються на життєвому шляху. **Співпереживання** (одночасне відчуження і прожиття одного того самого відчуження декількома людьми) – це та точка перетину, яка поєднує

окремі світи різних людей в один. Завдяки цій точці пов'язуються між собою окремі особи (люди) в одне спільне «тіло». Одне – це сім'я, родина, спільнота, група людей (будь-якого типу), Церква. Одне – це люди, які пов'язані спільним співпереживанням, проживанням чогось (поглядів, подій, процесу творення чогось). Бог створив людину зі здатністю бути разом: не самою, але в множині з іншими людьми.

Божий задум для людини – Церква. Церква як одне тіло, члени якого пов'язані між собою спільністю: спільним болем: «Носіть тягарі один одного» (До Галатів 6:2), спільною розділеною радістю, спільним виконанням Його волі. «Отож, тепер членів багато, та тіло одне» (1Кор 12:20). Від одного члена тіла залежить функціонування всіх інших його частин. Якщо болить палець, то страждає все тіло...

Зараз ненадовго зупинюся більше на темі болю. Біль – це сигнал, який вказує, що в тілі щось не в порядку. Показник того, що на щось потрібно звернути увагу. Біль фізичний – це подразнення нервової системи, реакція організму на небезпеку. Іншими словами, наш організм, реагуючи на біль, каже: «мозок, зроби щось, щоб уражена частина тіла прийшла до норми». Біль «емоційний» подібний – це теж реакція організму, яка вражає його зо-

внішніми факторами, безпосередньо не пов'язаними з фізичним ураженням організму. Цими факторами можуть бути: слова, реакції, виражені до нас, інтонація, жести, рухи, міміка. Біль «емоційний» – свого роду «рана» в душі людини. Наш організм на нього реагує так само, як на фізичний. Чому? Бо стан емоційний рівносильний стану фізичному. Іншими словами, організм звертає увагу на те, що функціонує неправильно всередині нашого внутрішнього стану і говорить: «зроби щось, аби рана загоїлася»... Найгірше, що може зробити людина внаслідок виникнення фізичного чи емоційного болю – це ігнорувати його. Рішення ігнорувати означає дати мозку команду недостатньо приділяти уваги проблемі ураження, а отже, перестати використовувати всі можливі ресурси для того, щоб виправити ситуацію. Якщо говорити про фізичний біль, то він стане більшим, постійним (хронічним), якщо про емоційний біль – то він, подібно фізичному, наростатиме, нагадуватиме про себе, буде ще більше вираженим. Емоційний біль має однаковий рівень небезпеки з фізичним. «Емоційний» біль так само, як і фізичний, може призвести до смерті.

Якщо ми належимо до Церкви, то наш конкретний біль є частиною болю всієї Церкви – спільний. Бог задумав для нас спів-

ереживати і в спільності долати тягарі, які нас обтяжують (біль). Якщо ми ховаємо наш власний біль, ігноруємо його, то, подібно нозі, яка кульгає, заставляємо все тіло Церкви рухатися повільніше.

Біблія навчає нас, що наше тіло – то храм Святого Духа (1Кор 6:19), а храм – це місце, де живе Господь. Бог живе всередині нас. Занедбане фізичне тіло – це храм, який розпадається (кульгаюча нога). Це дім, господар якого його не прибирає, не вичищає і не робить в ньому ремонті.

Можливо, ви коли небудь приїжджали в стару хату в селі, в якій ніхто не живе? Коли одного разу я приїхала в таку хатину, то всередині відчувалася вогкість, в стінах були гігантські тріщини, а на речах багато пороку. Якщо ми не дбаємо про наше фізичне тіло, то воно уподібнюється тій хаті, в якій ніхто не живе. Признаками занедбання фізичного тіла є такі речі, як: тривале нічогонеробіння з болем, який виникає час від часу, ігнорування зовнішніх факторів, які нищать тіло (наприклад, постійна перевтома, наднормова праця чи перенапруження зору), пряма цілеспрямована шкода (переїдання, недоїдання, відсутність елементарних фізичних вправ, які б підтримували тіло в нормі), відсутність турботи про зовнішній вигляд. Фізичний стан тіла буде в порядку за умови, якщо людина турбується про нього з мудрістю. Емоційний стан, подібно фізичному, потребує правильної турботи. Якщо він тривожно змінюється, тоді це сигнал, який вказує, що причину виникнення тривоги потрібно вирішити, ліквідувати.

Господь, створивши людину, наділив її здатністю співпереживати. Я відчуваю біль твій, якщо знаю про нього, якщо ти ним ділишся зі мною. Ти відчуєш мій біль, якщо я ділюся ним з Тобою. В Церкві Бог навчив нас допомагати один одному долати труднощі, полегшувати тягарі один одного. Носити по десять кілограмів на всіх – це краще, ніж сто на одного... Благословіння наше в тому, що людина не створена бути в світі самою, що поруч неї Бог створив прекрасних людей.

Церква – це люди, які люблять Бога і людей. Церква – задум Бога, який передбачає життя людини в спільноті людей, які будуть підтримувати її і допомагати піднятися у важкі часи.

Оксана Нестеренко

СВИДЕТЕЛЬСТВО ИЗ ТЮРЬМЫ 3

№ 11 (91). 01.11.2020 г.

Находясь больше десяти лет в тюрьме, я всё твёрже убеждаюсь в том, что истина всегда беззащитна, но и непобедима! Она существует сама по себе и не требует международного признания, мобилизации вооружённых сил для навязывания личных взглядов, а просто существует как мерило духовное.

Ещё лет шесть назад, когда я ходил широкими путями, любая религиозная литература вызывала во мне неоднозначные чувства. Читая свидетельства людей, как они поверили в Бога, а после, как Он изменил их жизнь – всё это мне казалось, мягко скажем, каким-то мифическим. Смущал только один момент: все эти люди были совершенно разными – от старого арестанта с образованием «тридцать лет тюремной школы», до интеллигенции – профессора, учителя, работники спецслужб... И все они, как один, взхлёб пытались передать свои ощущения от пережитой встречи с Господом, любым способом рассказывая обо всём, что произошло с ними после. Безусловно, каждая человеческая история была интересна и несла определённую смысловую нагрузку. Но вот, чтобы поверить после этого в Бога, о Котором, стоит сказать, я слышал с самого раннего детства от своей верующей бабушки, было как-то маловато. К моему сожалению, такая пренебрежительность к слову и определённым жизненным ситуациям стоила мне очень и очень дорого. Только в вечности я найду ответы на многие свои вопросы, а сейчас я один из тех, кто вынужден провести остаток своей жизни в тюрьме. И если мне удастся прожить оставшееся время, неся Слово Божие таким же погибающим в сетях греха, каким был я, то на большую награду здесь, на земле, я не могу рассчитывать.

Моё имя Денис, мне 32 года. Родился и жил в г. Минске (Беларусь). Вся моя прошлая жизнь была поделена на две части. В первой её половине – полноценная семья, материальный достаток, учёба, спорт... Во второй – потеря семьи, неизлечимый диагноз, криминал и, итог – тюрьма.

Впервые оказавшись в чужом для меня мире, приходилось учиться жить заново. Хотя я и сам не понимал, зачем всё это надо, когда и так обречён... Но всё равно жил. Правда, уже без смысла.

Когда человек впервые слышит о своём неизлечимом заболевании и прогнозах о том, что живут с подобным диагнозом максимум 10 лет, каждый воспринимает это по-своему. В моём случае страх незаметно перешёл в стадию безразличия, а вместо смысла жизни – простое любопытство. Я стал как бы наблюдателем жизненных течений со стороны, лишь изредка окунаясь в этот омут, чтобы внести и свой некий вклад.

В первом случае за подобный «вклад» я получил условный срок и вышел на волю уже совершенно другим человеком, с другими взглядами, убеждениями, идеями. Мой новый круг общения был весьма разнообразным, но в большинстве своём – люди близкие по духу и интересам. Как правило – криминальные. Ходя по краю пропасти и попутно теряя близких людей, которые были молоды, сильны, и в определённом смысле успешны, – от запаха гвоздик и безутешных слёз их родственников, меня уже в буквальном смысле тошнило. Но после очередной свечи «за упокой усопших», я сызнова возвращался к прежнему... Хотя поводов для переосмысления жизни было более чем достаточно.

В 2001 году, после случайной драки и ножевого ранения я перенёс клиническую смерть. Вопреки всему выжил. Придя в себя, я впервые за долгое время начал смотреть на жизнь открытыми глазами. Были мысли о Боге. Вспоминал всё то, о чём слышал в детстве от бабушки, и даже мысленно пообещал Ему – если выберусь из этой больничной палаты, обязательно изменю свою жизнь! Но вместо этого, я завязал глаза. «Во что вас бить ещё, продолжающие своё упорство?» (Исаия 1:5). Воистину, это слова Бога были обращены ко мне. Выйдя за пределы больницы, буквально через час я уже ехал к очередному обрыву.

Свой второй срок, четыре с половиной года, я отбыл полностью. Я не искал снисхождения администрации колонии и не стремился к досрочному освобождению. Всё это связывало и лишало той внутренней свободы, которая позволяла прямо смотреть в глаза любому, кто в силу определённых обстоятельств считал тебя за «недочеловека», лишённого права на любые притязания собственного голоса. Цена такой внутренней свободы измерялась в сутках изоляции, месяцах однообразия и годах подорванного здоровья. Но только в такие моменты можно познакомиться с самим собой поближе, и узнать настоящую сущность всего человеческого разнообразия и потенциала. Я никогда не считал себя верующим человеком. Но в трудные минуты, как ни странно, подсознательно всегда взывал к Богу. А Он, как добрый волшебник, всегда отогревал меня и исполнял все мои желания. Мне до сих пор безумно стыдно перед Ним за свою слепоту и алчность, с которой я поглощал Его благодать и дарованные возможности изменить свой путь.

Расплата за подобную бесечность и пренебрежение не заставила себя ждать. Вдохнув свежий воздух свободы и выбросив тюремную робу в ближайший мусоропровод, я снова мчался на встречу чему-то новому, не веря в то, что этим новым будет практически конец моего земного странствования.

2006 год стал ключевым. Попав в автомобильную аварию, из трёх человек, находящихся в машине, выжил я один. Находясь в тот период времени в международном розыске, живя под дру-

гим именем в другой стране, я в бессознательном состоянии был доставлен в одну из больниц Краснодарского края. Четверо суток комы. Придя в себя, ещё некоторое время окутанный по рукам и ногам разными датчиками, капельницами и дыша через специальную маску, я проматывал в памяти всю свою жизнь. Ни боли, ни эмоций, ни-че-го! Сплошная пустота. А на вопрос: как всё-таки разорвать этот порочный круг? – только звон в ушах и истощный внутренний крик. Из этого крика я понял одно: не уйду сейчас – снова посадят. Добравшись до телефона и позвонив приятно, спустя какое-то время я уже мчался в машине к своей главной ошибке в жизни. К сожалению, из услышанного звона и внутреннего крика я опять сделал неправильный вывод.

Дальнейшие события развивались стремительно быстро. Города, люди и отдельные эпизоды из-за бешеного ритма жизни сливались в одну общую массу. Оглядываясь назад, я понимаю, что, скорее всего, это моё состояние было подобно некоей агонии, когда власть над тобой берёт сатана. Финал закономерен. Полумрак, липкий и удушливый запах подвала, где даже стоящие на посту контролёры разговаривают полушёпотом. Да – спец коридор исполнительной тюрьмы. Слева за стеной – смертники (приговорённые к расстрелу), а справа – такие же обречённые на остаток проведённых лет в тюрьме, как и я. А в голове крутится только один вопрос: кому повезло больше: мне или тем, кому ждать осталось уже недолго!? Первая ночь в этом новом подземном мире была, естественно, бессонной. Утро, наступившее вопреки моему желанию, принесло с собой чувства, нет, не раскаяния, а обиды, зла и ненависти на весь окружающий мир. Ещё больше ожесточившись, я категорически отказывался от любых бесед с тюремным священником, который периодически посещал нас и приговорённых к расстрелу. В моих глазах он был одним из тех, кто меня охранял и изредка допрашивал. Конечно, всего не вместить в одном этом рассказе и не передать всех оттенков того ужаса, очевидцем которого является каждый участник данного процесса. Сейчас уже поздно молиться о тех, кто, так и не приняв в своё сердце Христа, последний раз переступил порог своей тюремной камеры. Но у меня ещё, слава Богу, есть время для молитв за тех, кто ещё ждёт, и тех, кто принимает непосредственное участие в исполнении приговоров. Пусть Господь коснётся их сердец и изменит сознание!

По прибытии к основному месту отбывания наказания в моей душе ничего не изменилось. Я упрямо шёл широкой дорогой. Правда, здоровье начало вносить свои коррективы, и сил для «личных подвигов» с каждым днём становилось меньше.

Ввиду специфики наказания мой круг общения был небольшой. Практически в каждой камере царил атмосфера отчаяния, бессмысленности существования и подавленности. Но и среди всего этого мрака находились люди, не сломленные приговором и продолжающие жить не по инстинктам.

Год за годом происходили события, которые так или иначе буквально ткнули меня носом в направлении Того, Кто один мне был нужен. Я стал замечать, что всё больше мои мысли сводились к Богу, долгим ночным монологам с Ним, в конце концов – поиском Его. Я чаще начал задумываться о том, есть ли что-то после смерти? Есть ли надежда на какую-то будущность? Мне хотелось верить, что всё, о чём я когда-то слышал от верующих людей о их Боге, который воскрес, всё это правда. Но как взять и поверить, просто поверить, как ребёнок своим родителям, я ещё не понимал. Прочитав впервые Новый Завет, а затем и Ветхий, я вообще потерялся.

Мне понравился Иисус, я был восхищён Им и ещё долго находился под впечатлением Его Личности. А вот Бог Ветхого Завета для меня оказался суровым, если не сказать больше. Но главное заключалось уже не в этом. У меня появился неподдельный интерес к Слову Божьему! И чем глубже я вникал в суть, тем больше мне хотелось во всём разобраться. Как-то незаметно я втянулся не только в изучение Библии, но и появилось желание познакомиться с кем-нибудь из зрелых христиан, кто бы помог разобраться в написанном. Таким образом Господь уже начал Свою работу в моём

сердце, пока окончательно его не переплавил.

После покаяния я на личном опыте убедился в том, о чём мне говорили много лет подряд со страниц разных религиозных изданий и телевидения люди, некогда бывшие мёртвыми во грехах, но родившиеся свыше в настоящем. Моя жизнь стала кардинально меняться. Я стал дышать и чувствовать себя совершенно иначе. Перемены проявлялись буквально во всём: в мыслях, поступках, мировоззрении... В те годы, а я говорю о конце 2011 и начале 2012 г., участок для пожизненно заключённых в Беларуси ещё не посещали служители Евангельской Церкви. Всё общение было лишь в письмах. Мы молились о том, чтобы Господь усмотрел возможность посещения нас братьями, и Господь нас услышал! Вскоре нам выделили комнату для этих встреч, которую мы до сих пор посещаем. Слава Богу за всё!

В 2015 году у меня обнаружили туберкулёз (очаговое поражение верхней доли первого лёгкого) и я оказался на больничной койке одиночной камеры тюремной медчасти. С учётом всех моих заболеваний, процесс в лёгких развивался быстро.

После трёх месяцев интенсивного приёма противотуберкулёзной терапии и других лекарств мой организм не выдерживал. Появился токсический гепатит. Печень отказывала. Меня отправили в Республиканскую больницу, где консилиум врачей принял решение полностью отменить мне лечение, дабы сохранить хоть на какое-то время печень. Другими словами, были вынуждены признать, что ничего уже сделать не могут. Мне осталось только ждать...

С трудом передвигаясь по больничной камере, обессиленный, но не сломленный, я пользовался каждым вздохом, благодаря которому продлевалось моё общение с Богом. Справедливости ради стоит сказать, Господь ни на минуту не оставлял меня без Своей заботы. Он не только укреплял мой дух и веру, но и чудесным образом посылал мне людей, которые своими поступками говорили о Его безмерной любви. Всё, что я видел в тот момент, об этом я раньше читал только в Библии.

Один мой брат во Христе, живущий за океаном и никогда меня не знавший лично, – мы общались с ним в письмах, – как милосердный самарянин из притчи Христа, заботился обо мне и перевязывал с первого до последнего дня мои раны. Такого отношения я не видел даже от тех, от кого в первую очередь ждал помощи! Я со слезами благодарил Бога за то, что хоть перед смертью дал мне почувствовать и знать настоящую радость и дружбу, которая не измеряется никакими деньгами. Парадокс заключается ещё и в том, что я не бросал «ключ о помощи». Да и не привык я просить... Как-то стыдно. Помощь приходила таким образом, что иначе как чудом – невозможно назвать. Да благословит Господь всех Вас, кто всегда стоит на страже Божих заповедей и несёт этому миру свет!

В период болезни я не мог встречаться с посещающими нас служителями Церкви и посещать молитвенную комнату. Но меня уже тревожило не это. Готовясь к переходу в вечность, мои переживания были о другом: я не был крещён. Но о том, чтобы принять крещение по вере здесь, на участке ПЗ, и речи быть не могло. За всю историю существования в Беларуси этого вида наказания, да и вообще этой тюрьмы, подобных мероприятий никогда не проводилось. И не планировалось. В своих молитвах я говорил Богу: «Мне страшно, Господи, что я не принял Святого водного крещения, но Ты видишь моё сердце, видишь причины – в этом нет моей вины».

Ни через день, ни через неделю, и даже не через месяц ничего не изменилось. За исключением одного: течение болезни замедлило ход. Всё застыло. Ни хуже, ни лучше. Какая-то необъяснимая уверенность во мне, подсказывала, что на этом не может всё взять и закончиться. И действительно, в этом я не ошибся.

Велик Господь, который Один лишь врачует! Очередной рентгеновский снимок показал, что пятно на лёгких начинает уменьшаться! У меня появился аппетит, силы... Врачи были в шоке! Да и не только врачи. Через девять месяцев Господь полностью исцелил меня от туберкулёза, и я был выписан из больницы!

Впервые после продолжительной болезни оказавшись без медицинской маски

на лице в обществе здоровых людей, я приблизительно понял, какими глазами смотрели люди на Лазаря, которого Иисус воскресил из мёртвых. Было полное ощущение, что всё это происходит не со мной. И если бы мне кто-то это рассказывал, а не я сам был непосредственным участником этих событий, даже не знаю, поверил бы... Думаю вряд ли. Тем более с учётом того, что произошло дальше.

25 сентября 2016 года, в 9 часов утра, Господь явил в этих стенах Свою силу и славу, разрушив все препятствия, кривотолки и человеческие сомнения! Я получил то, о чём просил Господа в своём последнем желании: я – первый в Беларуси пожизненно заключённый, для кого Господь усмотрел возможность Святого водного крещения! За всё Ему слава!

У всех нас разные пути, статусы, возможности. Мы не знаем, что нас ждёт завтра, и где мы окажемся. И вот для того, чтобы иметь надежду на лучшую будущность и уверенность в любой ситуации, нам нужен Господь! Поверьте, стоит только сделать шаг навстречу Богу, всё остальное, как любящий Отец, Он совершит Сам! (Иов 22:21).

«А Тому, Кто действующе в нас силою может сделать несравненно больше всего, чего мы просим, или о чём помышляем, Тому слава в Церкви во Христе Иисусе во все роды, от века до века. Аминь» (Фесс. 3:20–21). Храни вас Господь!

СПАСИ

*Я знаю грех, его я видел,
Скажу вам больше – я в нём жил.
Сейчас его возненавидел,
Вчера ещё его любил...*

*Вчера хотелось «всё и сразу» -
Вот цель, вот средство, вот успех.
Теперь бы смыть всю ту проказу
Больной души, больной за грех.*

*Я у Христа прошу прощенья,
В молитве голос мой дрожит...
Как страшно мне от ощущения,
Что мне в ответ Господь молчит.*

*А может поздно? Не успел я?
Дрожь гонит в жилах новый страх.
Но ведь разбойник за мгновенья
Преодолеl весь этот мрак.*

*Но чем я лучше? Даже хуже! –
И сердце рвётся на куски...
Ты есть, Иисус? Прости мне Боже!
Не дай погибнуть от тоски!*

*Ведь без Тебя я умираю,
Как молью съедена душа.
К Тебе, Спаситель мой, взываю,
Спаси от пропасти меня!*

*А впереди только тьма непроглядная,
Из лабиринта мне выхода нет...
И надежда предательски жадная,
Пожирает в душе яркий свет.*

*Слёзы делят лицо на три части,
Я измотан, растерзан, убит...
Но я верю, что всё в Твоей власти,
Только Ты переплавишь гранит.*

*Жизнь свою я Тебе доверяю,
Ты не бросишь меня погибать...
Мой Господь! Я тепло ощущаю!
Ты пришёл и принёс благодать.*

*И вот глаза свои открыл я, –
Всё те же стены, запах, потолок...
Но боли нет... Одни лишь крылья...
Я чувствую воды живой глоток!*

*Теперь греха я знаю цену,
И знаю я Твою любовь.
Ты всё прости, прости измену,
За всех пролита Божья кровь.*

*Я буду жить, как Ты мне скажешь,
И в прошлое моё закрыта дверь.
Ведь только Ты поймёшь и сгладишь
Любую боль и тяжесть от потерь.*

Денис Черников, 2017г.

По материалам сайта

<https://konovalovatanya.blogspot.com>

(материал для публикации любезно предоставлен Романович Михаилом)

НЕНЕБЕСНАЯ КУРИНИЦА

МЕТУШНЯ ТУРБОТ ЛЮДСЬКИХ

Якщо подивитися згори на життя людей, то це нагадує великий мурашник, в якому завжди кипить якась робота, і немає часу на відпочинок. Уявіть собі, як дивиться на нас великий вічний Бог, який знає, що наше життя тимчасове та швидкоплинне, а ми ведемо себе так, нібито живемо вічно. Ми радіємо та сумуємо, набуваємо чи втрачаємо, плануємо та будуємо, вирішуємо безліч побутових питань та зовсім не маємо часу для вічності та спілкування з нашим Творцем. Та тільки смерть нагадує нам про наше короткочасне життя. Слово Боже нагадує нам: «Але День Господень підкрадеться зненацька, як злодій. І небеса тоді зникнуть зі страшним громом, тіла небесні вогонь зжере, і зникне земля. І люди на землі, і всі їхні діла – все буде віддано вогню» (2-е Пет. 3:10).

Часто можна почути від людей, що вони дуже зайняті, тому що в них багато справ, і ці справи всі важливі. Але неминуче настане той час, коли всі наші діла втратять свій сенс, тому що земля і всі людські діла будуть віддані вогню. Все, заради чого багато з нас живуть на цій землі, всі наші турботи і клопоти – все згорить вогнем та втратить свою ціну. Тоді, коли ми залишимося голі та босі перед лицем Всевишнього, Він спитає нас, що ми насправді надбали для вічності, для сво-

єї душі. «Адже яка користь людині, що здобуде весь світ, але знищить або занапащить себе?» (Лук.9:25). Всі діла наші пов'язані з тілом, яке залишиться в землі, тобто: що поїсти, що вдягнути, на чому їздити, де жити, щоб було тепло, затишно та зручно. Та, на жаль, мало хто піклується про свою душу, щоб серце та думки були чисті та на душі мирно і спокійно, щоб серце переповнювала тільки любов до людей.

«Отже, кажу Я вам: не піклуйтеся про те, що їстимете й питимете, аби підтримати життя своє. Не турбуйтеся про одяг для тіла вашого. Напевне, життя є важливіше їжі, а тіло – одягу! Погляньте на птахів: вони не сіють, не жнуть, не збирають зерна до комори, але ж Отець Ваш Небесний годує їх. Хіба ж ви не знаєте, люди, що ви значно важливіші за птахів? Ніхто з вас не зможе хвилюванням своїм подовжити життя своє хоча б на годину? Навіщо ви піклуетесь про одяг? Погляньте, як ростуть дикі квіти: вони не працюють, не шиють одягу собі. Та ж кажу вам, що й Соломон у розквіті слави своєї не вдягався у такі вишукані шати, як вони. Якщо Бог одягає в таку розкіш траву польову, що сьогодні росте, а завтра потрапить у вогонь, то наскільки ж певніше одягне Він вас, о маловіри! Тож не піклуйтеся й не питайте: «Що нам їсти?» або «Що нам пити?» або «У що нам вбратися?»

То лише погани увесь час дбають про таке, але ж Отець Ваш Небесний знає, чого ви потребуєте. Натомість, дбайте насамперед про Царство Боже та робіть усе, що Господь від вас вимагає, й тоді усе інше Він неодмінно вам надасть» (Мат. 6:25–33).

Мабуть, багато хто з нас пам'ятає Лазаря, якого воскресив Ісус. В нього було дві сестри на ім'я Марта та Марія. Вони обидві однаково любили та шанували Ісуса, та одного разу Ісус завітав до них у гості: «Мандруючи, Ісус і Його учні зайшли якось до одного селища. І їх гостинно привітала жінка, яку звали Марта. Вона мала сестру Марію, яка сіла біля Господніх ніг і слухала те, що Він говорив. А Марта була дуже заклопотана по господарству. Вона підійшла до Ісуса й запитала: «Господи, чи Тобі байдуже, що сестра моя всю роботу звалила на мене саму? Скажи їй, щоб допомогла мені». Ісус відповів їй: «Марто, Марто, ти турбуєшся та журишся про багато справ, а необхідно є лише одна. Марія ж вибрала те найкраще, чого в неї ніхто не відбере» (Лук.10:38–42). Думаю, кожна жінка, господиня, поступила б так само, як Марта, якби сам Ісус завітав у гості. Кожен з нас намагався б приготувати все найкраще для Нього, щоб Йому було ситно та затишно в нашій оселі. Сьогодні є газ, світло, плити та духовки, та на той час таких

зручностей в Марти не було, тому роботи було дуже багато. Тут ще й Марія сіла біля Ісуса та нічого не допомагає, то ж в словах Марти звучить незадоволення такою ситуацією. А як часто у нас надмірне приготування до свята чи дня народження перебільшує саме свято, чим і псує нам настрій? Щось подібне відбувалося в серці Марти, поки Ісус не заспокоїв її словами: «Марто, Марто, ти турбуєшся та журишся про багато справ, а необхідно є лише одна. Марія ж вибрала те найкраще, чого в неї ніхто не відбере»

Тож серед величезного різноманіття справ вибираймо найкраще! Те, що збагачує душу, та що ніхто не відніме у нас. Тож відкриваймо Слово Боже, яке є джерелом Божої мудрості для кожного з нас!

Костянтин Скобелев

ТИ ХОЧЕШ ЩАСТЯ ДАРУВАТИ БЛИЖНЬОМУ?

Ти хочеш щастя дарувати ближньому?
Зроби щасливим, радісним чийсь день!
У світі безнадійному і грішному
Так мало теплоти є у людей!

Ти можеш бути джерелом бадьорості,
У темноті прекрасним світлячком,
Життя своє прожити мудро, з користю, –
А можеш просто спати тихим сном.

Ти можеш плід зростити Богу праведний,
Із радістю чекати Свята Жнив,
А можеш і не скористатись благами,
Безцільно час проводити земний.

Ти можеш розсівати Божі істини,
Зробивши так багато для небес,
Вперед іти із помислами чистими,
Нести без нарікань життєвий хрест.

А можеш, заховавшись від всіх труднощів,
На ниву Божу зовсім не піти,
Не перейматись гинучими душами,
А щастя тимчасове десь знайти.

Сьогодні підсумок життя підводимо,
Ти можеш вибирати ціль собі.
Нам так багато Господом даровано,
Нам так багато доручив Він діл!

Якщо твоїм життям Христос прославиться,
Ти зрозумієш ще один секрет –
У Господі шукай причини радості,
І щедро Він благословить тебе.

Н. Берчук

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020710
Наклад: 2000 примірників.

